

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr. A420290117
AA43-0589-18/23

LĒMUMS

Rīgā

2018. gada 15. janvārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Kristīne Kalvāne,
tiesneses Ilze Amona un Valda Zommere,

rakstveida procesā izskatot SIA „INTERNET” blakus sūdzību par
Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 30. novembra lēmumu,

konstatēja

[1] Ar Patērētāju tiesību aizsardzības centra (turpmāk – centrs) 2017. gada 16. augusta lēmumu Nr. 20-pk (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) pieteicējai SIA „INTERNET” uzlikts pienākums izbeigt negodīgu komercpraksi, kā arī uzlikta soda nauda 15 000 *euro*. Pārsūdzētajā lēmumā norādīts tālāk minētais.

Pieteicēja pārkāpa Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4. panta pirmo, otro daļu, 6. pantu, 9. panta pirmās daļas 1. punktu, 10. panta pirmās daļas 1. punktu un trešo daļu. Pieteicēja neievēroja profesionālo rūpību, īstenoja maldinošu komercpraksi.

Pieteicēja tīmekļvietnē www.ss.lv sniedza nepatiesu informāciju par pakalpojuma sniedzēju, nesniedza informāciju par pakalpojuma galīgo cenu vai tās aprēķināšanas veidu, pakalpojuma apmaksas iespējām, izpildes noteikumiem un termiņu, neinformēja par atteikuma tiesībām, noklusēja informāciju par ārpusstiesas strīdu izskatīšanas kārtību, neinformēja par kārtību, kādā patērētājs tiek informēts par pārkāpumiem, profila slēgšanu, liegumu iesniegt sludinājumus, patērētāja iemaksātās naudas atmaksāšanas kārtību, kā arī papildu maksājumiem.

Pieteicējas pārkāpums ir būtisks, jo tās īstenotā komercprakse ir adresēta daudziem patērētājiem. Pieteicējas pārkāpumi bija ilgstoši. Pieteicēja neinformēja iestādi par grūtībām minēto noteikumu izpildē. Pieteicēja nesadarbojās ar iestādi, neatbildēja uz tās pieprasījumu sniegt informāciju. Piemērotais sods motivēs pieteicēju nepieļaut pārkāpumus turpmāk.

[2] Pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lūgumu par pagaidu aizsardzības noteikšanu, proti, par pārsūdzētā lēmuma daļā par uzlikto pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi darbības apturēšanu. Pieteikums un lūgums un tā papildinājums par pārsūdzētā lēmuma darbības apturēšanu pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

Pieteicējas gadījumā centram nav tiesību pieņemt pārsūdzēto lēmumu patērētāju kolektīvo interešu pārkāpumu lietā. Pārsūdzētais lēmums nav pamatots, tas balstīts uz nepatiesiem pieņēmumiem un nepareizi piemērotām tiesību normām. Pieteicēja nav sniegusi maldinošu informāciju patērētājiem un nav pārkāpusi normatīvo aktu prasības. Pārsūdzētais lēmums pamatots ar citas juridiskās personas – SIA „SS” – darbības izvērtējumu. Centrs nav uzklaušījis pieteicējas viedokli.

Pieteicējai nav iespējams izpildīt nevienu no pārsūdzētajā lēmumā uzliktajiem pienākumiem. Pārsūdzētais lēmums nav spēkā no izdošanas brīža. Pieteicējai piemērotais sods – 1,19% no 2016. gada neto apgrozījuma – nav pamatots, jo pieteicēja nav izdarījusi smagu patērētāju kolektīvo interešu pārkāpumu. Pārsūdzētā lēmuma darbība var radīt būtisku kaitējumu un papildu zaudējumus un padarītu par neiespējamu saimnieciskās darbības atsākšanu.

Izpildot centra uzliktos pienākumus, pieteicējai nāktos slēgt līgumu ar domēna vārda valdītāju par domēna www.ss.com vārda izmantošanu. Tas faktiski nav iespējams, pieteicējai nav pienākuma veikt saimniecisko darbību iestādes noteiktā veidā. Centrs pieteicējai var uzlikt piespiedu naudu līdz 10 000 *euro*, ja pieteicēja nepilda pārsūdzēto lēmumu. Jebkādas prettiesiskas piespiedu naudas uzlikšana ir papildu kaitējums, kas nodarīts pieteicējai.

Ja tiktu apturēta pieteicējas saimnieciskā darbība, pieteicējai nepārskatāmā periodā tiktu liegta pieeja saņemt un izmaksāt naudas līdzekļus, samazinot apgrozījumu, peļņas un zaudējumu aprēķinu. Tai nāktos atlaist darbiniekus un apturēt darbību.

[3] Paskaidrojumā centrs norāda, ka pieteicējas lūgumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu. Pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un izpildāms, tajā pietiekami detalizēti ir pamatots pieteicējas pieļautais pārkāpums, izvērtēti apstākļi tiesiskā pienākuma piemērošanai. Pieteicējas īstenotais pārkāpums ir būtisks, jo tās īstenotā komercprakse ir adresēta daudziem patērētājiem un tas rada vai var radīt apdraudējumu ar likumu aizsargātajām patērētāju kolektīvajām ekonomiskajām interesēm. Pieteicēja nav veikusi visus nepieciešamos

pasākumus, lai nodrošinātu tās īstenotās komercprakses atbilstību normatīvo aktu prasībām. Negodīgas komercprakses īstenošana nevar tikt attaisnota ar pieteicējas finansiālo un komerciālo interešu nodrošināšanu. Savukārt uzliktais tiesiskais pienākums ir uzskatāms par būtisku efektīvai patērētāju ekonomisko un tiesisko interešu aizsardzībai.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 30. novembra lēmumu noraidīts pieteicējas lūgums par pārsūdzētā lēmuma darbības apturēšanu daļā par uzlikto pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Tiesa konstatēja, ka lietā noskaidrojams, vai pirmšķietami centra secinājumi par to, vai pieteicējas veiktā komercprakse bija negodīga, tā neatbilda profesionālajai rūpībai un bija maldinoša, ir pamatoti.

[4.2] Tiesa no Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4. panta otrās daļas 1. un 2. punkta, 6. panta, 9. panta pirmās daļas 1. punkta un 10. panta pirmās daļas 1. punkta secināja, ka godīgai komercpraktei atbilstoša ir patērētāja savlaicīga un pienācīga informēšana par precī vai pakalpojumu. Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 10. panta trešajā daļā uzskaitīta par būtisku uzskatāmā informācija.

Detalizētāki noteikumi par distances līgumu gadījumā norādāmo informāciju ir iekļauti Ministru kabineta 2014. gada 20. maija noteikumos Nr. 255 „Noteikumi par distances līgumu” (turpmāk – noteikumi). No minēto noteikumu anotācijas izriet, ka likumdevējs apzināti noteikumu 5. punktā ir noteicis pirms līguma noslēgšanas patērētājam sniedzamo informāciju, lai patērētājs pieņemtu uz informāciju balstītu lēmumu. Minēto noteikumu neievērošana uzskatāma par maldinošu vai profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi.

[4.3] Noteikumu 5.2. un 5.3. apakšpunkts paredz, ka, pirms patērētājs ir uzņēmies distances līguma saistības vai piekritis piedāvājumam, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs skaidri un saprotami sniedz patērētājam šādu informāciju: pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja identitāte, piemēram, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja nosaukums; pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja juridiskā adrese un, ja tādi saziņas līdzekļi ir, tālruna, faksa numurs un elektroniskā pasta adrese, lai patērētājs varētu ātri un efektīvi sazināties ar pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju, un, ja attiecināms, tās personas identitāte un juridiskā adrese, kuras uzdevumā pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs darbojas.

Tādējādi tiesa secināja, ka pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka vietnē kā pakalpojuma sniedzēja bija norādīta pieteicēja, vietnē arī norādīta pieteicējas kontaktinformācija, bet, veicot apmaksu, kā samaksas saņēmēja tiek norādīta cita uzņēmējsabiedrība – SIA „SS” (*lietas 106., 107. lapa*). Līdz ar to patērētāji faktiski distances līgumu slēdz ar uzņēmējsabiedrību, par kuru vietnē kontaktinformācija nepamatoti nav norādīta. Tāpat tiesa secināja, ka pārsūdzētajā

lēmumā pamatoti norādīts, ka vietnē sniegtā kontaktinformācija nenodrošina ātru un efektīvu iespēju sazināties ar pakalpojuma sniedzēju, jo pakalpojuma sniedzēja uz vēstulēm neatbild vispār vai neatbild pēc būtības. Šāds secinājums izriet no patērētāju sūdzībām.

[4.4] Tiesa no Informācijas sabiedrības pakalpojumu likuma 4. panta otrās daļas un noteikumu 5.5. apakšpunkta konstatēja, ka pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka pieteicēja neievēroja minētos noteikumus, jo, pirms reģistrēšanās vietnē pakalpojuma cena vispār nav pieejama, bet pēc reģistrēšanās ir norādīta minimālā cena, bet ne gala cena vai tās aprēķināšanas mehānisms. Turklāt tiesību norma paredz, ka pakalpojuma sniedzējam ir pienākums norādīt arī to, vai cenā ir iekļauti nodokļi.

[4.5] Tiesa atzina, ka pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka pieteicēja pārkāpa noteikumu 5.9. apakšpunktu, jo vietnē nebija norādīta informācija par pakalpojuma apmaksas iespējām, pakalpojuma izpildes noteikumiem un termiņiem, reģistrēšanās kārtību, norādāmajiem datiem. Minētajai informācijai ir jābūt pieejamai, pirms patērētājs reģistrējas vietnē.

[4.6] Tiesa secināja, ka pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka vietnē nav sniegta informācija par atteikuma tiesībām un ārpusvietas sūdzību izskatīšanas iespējām atbilstoši noteikumu 5.10. un 5.22. apakšpunktam.

[4.7] Tiesa atzina, ka pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka pieteicēja nav ievērojusi noteikumu 13. punktu, jo pasūtījuma noformēšanas pabeigšanas gadījumā vietnē ir paredzēts sludinājumu publicēt, nenorādot par uzņemšanos veikt samaksu.

[4.8] Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta otrā un 2.¹ daļa paredz, ka līguma noteikumi formulējami vienkāršā un saprotamā valodā, neskaidri un neprecīzi rakstveida līguma noteikumi tiek tulkoti par labu patērētājam.

Pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka pieteicēja vietnē nesniedza informāciju par kārtību, kādā patērētājs tiek informēts par pārkāpumiem, profila slēgšanu, liegumu iesniegt sludinājumus, samaksātās naudas atmaksas kārtību, kā arī par papildu maksājumiem. No vietnes noteikumu 6.1. punktā norādītās informācijas šos aspektus nav iespējams secināt. Minētais punkts nav konkrēts, precīzs un skaidrs. Pieteicējas rīcība liecina, ka pieteicēja veica profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi.

[4.9] Pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka pieteicējas īstenotā komercprakse bija maldinoša un profesionālajai rūpībai neatbilstoša. Ievērojot, ka pieteicēja neizpildīja noteikumu 5. punktā noteiktās informēšanas par distances līgumu prasības, iestāde pamatoti secināja, ka pieteicējas komercprakse bija maldinoša un profesionālajai rūpībai neatbilstoša. Noteikumu 5. punktā uzskaitītā informācija, kas sniedzama patērētājam, ir būtiska, tā ir nepieciešama patērētājam, lai pieņemtu uz informāciju balstītu lēmumu. Tā saturiski atbilst Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 10. panta trešajā daļā minētajai informācijai.

[4.10] Tiesa atzina par nepamatotu pieteicējas apgalvojumu, ka iestādē tā nav uzklusīta. Iestāde 2017. gada 18. janvārī ir nosūtījusi pieteicējai pieprasījumu sniegt viedokli un pierādījumus par iespējamiem pārkāpumiem (*lietas 78. –81. lapa*).

Tāpat tiesai neradās šaubas, ka pieteicēja kā distances pakalpojuma sniedzēja bija atbildīga par pārsūdzētajā lēmumā minētajiem pārkāpumiem, jo atbilstoši Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15. panta pirmās daļas 1. punktam centram kā uzraudzības iestādei bija tiesības pēc savas iniciatīvas veikt komercprakses uzraudzību. Minēto darbību veikšanai patērētāju sūdzības nav obligātas. Centrs, pieprasot pieteicējas viedokli par iespējamiem pārkāpumiem, norādīja minēto tiesību normu, balstoties uz kuru, pārbaude uzsākta. Ievērojot aplūkojamo pārkāpumu raksturu, patērētāju kolektīvo interešu iespējamais aizskārums ir acīmredzams. Centrs iespējamo kolektīvo interešu aizskāruma apmēru ir arī vērtējis (*lietas 77. lapa*).

[4.11] Centrs pārsūdzētā lēmuma motīvu daļas 5. un 6. punktā ir izdarījis lietderības apsvērumus, nosakot sodu, par piemērotāko atzīstot negodīgas komercprakses izbeigšanu un naudas sodu. Pieteicēja nav norādījusi uz iestādes kļūdām lietderības apsvērumu veikšanā, arī tiesa tādas nesaskatīja.

[4.12] Ievērojot norādītos apsvērumus, tiesa atzina, ka pārsūdzētais lēmums ir pirmšķietami tiesisks. Tiesa norādīja, ka pieteicēja nav pamatojusi administratīvā akta darbības apturēšanas subjektīvo kritēriju, proti, kādu nenovēršamu kaitējumu tai radīs pārsūdzētā lēmuma neapturēšana daļā par pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi. Norāde, ka pieteicējai nav jānodarbojas ar komercpraksi atbildētājas norādītajā veidā, nav pietiekama. Jautājums par to, vai pieteicēja turpina veikt komercpraksi, vai veiktā komercprakse ir negodīga, attiecas uz pārsūdzētā lēmuma izpildi, bet ne tiesiskumu. Konstatējot pieteicējas veiktās komercprakses negodīgumu, centram bija tiesības uzlikt pienākumu pieteicējai to novērst.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 30. novembra lēmumu pieteicēja iesniedza blakus sūdzību, kas pamatota ar pieteikumā norādītiem argumentiem un papildus norādīts turpmāk minētais.

[5.1] Tiesas lēmumā ir vispārīgi aplūkots negodīgas komercprakses normatīvo aktu regulējums un prasības, neanalizējot pieteicējas iespēju izpildīt pārsūdzētajā lēmumā norādītos pienākumus saistībā ar to, ka pieteicēja neveic darbību minētajās vietnēs.

[5.2] Tiesa nav izanalizējusi un vērtējusi visus pieteicējas argumentus, kā arī nav pareizi novērtējusi lietas faktiskos apstākļus.

[5.3] Pieteicēja nepiekrīt tiesas viedoklim, ka pieteicēja nav pamatojusi administratīvā akta darbības apturēšanas subjektīvo kritēriju, it kā nenorādot, kāds nenovēršams kaitējums radīsies pārsūdzētā lēmuma neapturēšanā daļā par pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi.

[6] Centrs paskaidrojumā blakus sūdzību uzskata par nepamatotu un norāda, ka nepiekrīt pieteicējas argumentiem. Pārsūdzētais lēmums ir pieņemts par pieteicējas īstenoto komercpraksi, kura atbilstoši lietas materiāliem ir īstenota kopā ar SIA „SS”. To apliecina centra veiktā pārbaude, kas fiksēta 2017. gada 4. aprīļa aktā Nr. PTUK-258/2 un 2017. gada 6. jūnija aktā Nr. PTUK-258/3. Līdz ar to fakts, ka pieteicējas saimnieciskā darbība pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija apturēta, konkrētajā gadījumā neietekmē pārsūdzētā lēmuma pieņemšanu. Turklāt, kā jau pārsūdzētajā lēmumā konstatēts, pieteicēja savu komercpraksi turpināja īstenot arī pēc pieteicējas saimnieciskās darbības apturēšanas. Proti, atbilstoši pārsūdzētajā lēmumā minētajam, 2017. gada 3. augustā pārbaudes laikā centrs konstatēja, ka attiecīgā komercprakse joprojām tiek īstenota interneta vietnē ss.lv un patērētājiem joprojām tiek piedāvāts un sniegts pieteicējas nodrošinātais pakalpojums. Savukārt pārbaudes laikā, kura tika veikta no 2017. gada 4. augusta līdz 2017. gada 11. augustam, konstatēts, ka komercprakses īstenošana no interneta vietnes ss.lv ir pārvietota uz interneta vietni ss.com.

Centra ieskatā pieteicējas loma attiecīgo pakalpojumu sniegšanā, pat ja tā tiktu uzskatīta par starpniecisku, ir pietiekoši nozīmīga un šādā situācijā pieteicēja saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 1. panta pirmās daļas 1. punktu joprojām ir uzskatāma par pārsūdzētajā lēmumā norādītās konkrētās komercprakses īstenošanu. Ņemot vērā pieteicējas iesaistīšanos attiecīgo pakalpojumu nodrošināšanā, kā arī saikni starp pieteicējas un SIA „SS” valdes locekļiem, pieteicēja ir atbildīga par pārsūdzētajā lēmumā norādītās negodīgās komercprakses īstenošanu un tās rīcībā ir līdzekļi, kuri izmantojami, lai panāktu attiecīgās negodīgās komercprakses īstenošanas izbeigšanu.

[7] Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 185. panta sesto daļu un 322. panta otro daļu blakus sūdzību izskata rakstveida procesā.

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas blakus sūdzība nav pamatota, bet Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 30. novembra lēmums atstājams negrozīts.

[9] Apgabaltiesa, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 286. panta trešo daļu, atzīst, ka pirmās instances tiesas lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams un pievienojas zemākas instances tiesas motivācijai (skat. šā lēmuma 4. punktu).

[10] Apgabaltiesa kritiski vērtē pieteicējas argumentus saistībā ar to, ka pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī pieteicējas saimnieciskā darbība bija apturēta un tai ar pārsūdzēto lēmumu ir uzlikts pienākums, ko faktiski nav iespējams izpildīt.

Var piekrist pieteicējai, ka formāli pieteicējas saimnieciskā darbība pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija apturēta. Tomēr tas pats par sevi nav arguments, lai atzītu pārsūdzēto lēmumu par spēkā neesošu saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 74. panta pirmās daļas 4. punktu.

Pieteicēja pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija un joprojām pastāv kā juridiska persona. Tās saimnieciskā darbība bija apturēta ar Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu par pieteicējas rīcību citā administratīvajā procesā, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām” 34.¹ panta piekto daļu.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām” 34.¹ panta devītā daļa noteic, ka nodokļu maksātājam, kuram Valsts ieņēmumu dienests apturējis saimniecisko darbību, aizliegts pildīt maksājumu saistības un veikt darījumus, izņemot šā panta desmitajā daļā paredzēto gadījumu. Nodokļu maksātājam aizliegts veikt darījumus ar tādu nodokļu maksātāju, kuram Valsts ieņēmumu dienests apturējis saimniecisko darbību, no nākamās dienas, kad izsludināts komercreģistra vai Uzņēmumu reģistra žurnāla ieraksts par nodokļu maksātāja saimnieciskās darbības apturēšanu, vai nodokļu maksātājam, kas Valsts ieņēmumu dienestā reģistrēts kā saimnieciskās darbības veicējs, no nākamās dienas, kad attiecīgā informācija publicēta Valsts ieņēmumu dienesta mājaslapā internetā.

Tātad pieteicējai kā nodokļu maksātājam, kuram ir apturēta saimnieciskā darbība saskaņā ar likumu „Par nodokļiem un nodevām”, ir ierobežotas iespējas veikt maksājumus un saņemt tos no citiem darījumu partneriem, kā arī iesaistīties darījumos. Šāds lēmums neierobežo pieteicējas iespējas izpildīt lēmumu, kas uzliek tai pienākumus patērētāju tiesību aizsardzības jomā, lai novērstu pārkāpumus, kas ir saistīti ar negodīgas komercprakses īstenošanu. Līdz ar to centrs varēja pieņemt lēmumu, kas uzliek pienākumu pieteicējai pārtraukt negodīgu komercpraksi, laikā, kamēr pieteicējas saimnieciskā darbība bija apturēta ar Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu.

[11] Pieteicēja argumentē, ka pārsūdzētā lēmuma darbība ir apturama, jo pieteicēja vairs nenodarbojas ar saimniecisko darbību konkrētajā jomā, par kuru pārsūdzētais lēmums ir pieņemts. Pieteicēja uzskata, ka tā vairs pārsūdzēto lēmumu tiesiski nevar izpildīt.

Pirmās instances tiesa pamatoti norādīja, ka šāds arguments ir saistīts ar pārsūdzētā lēmuma izpildes jautājumiem. Tas, vai pieteicēja šobrīd objektīvi nevar izpildīt pārsūdzēto lēmumu, būtu pārbaudāms sūdzības lietas ietvaros, kas saistīta ar pārsūdzētā lēmuma piespiedu izpildi (Administratīvā procesa likuma D daļa), nevis procesā, kurā tiesa pirmšķietami pārbauda administratīvā akta tiesiskumu.

Līdz ar to pieteicējas argumenti, kas pamato subjektīvā kritērija pastāvēšanu, šajā sakarā nav pamatoti un ir noraidāmi.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323. panta pirmās daļas 1. punktu un 324. panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nolēma:

Atstāt negrozītu Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 30. novembra lēmumu, bet SIA „INTERNET” blakus sūdzību noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā pieņemšanas brīdī.

Tiesnese referente *(paraksts)* K. Kalvāne

Tiesneses *(paraksts)* I. Amona

(paraksts) V. Zommere

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās apgabaltiesas tiesnese

Rīgā 2018. gada 15. janvārī

K. Kalvāne

ŠIS DOKUMENTS PARAKSTĪTS AR DROŠU ELEKTRONISKO
PARAKSTU UN SATUR LAIKA ZĪMOGU